

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní sud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **K. J.**, zast. JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6 – Dejvice, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 2. 2019, č. j. 17 A 2/2019 – 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**
- III.** Ustanovenému zástupci žalobce advokátovi JUDr. Ing. Jakubu Backovi, se přiznává odměna ve výši 4114 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

[1] Kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 12. 2018, č. j. OAM-344/LE-LE05-LE26-PS-2018 ve věci zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu; doba zajištění byla stanovena do 24. 3. 2019.

[2] Stěžovatel byl dne 1. 12. 2018 zajištěn dle § 124 zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková za účelem realizace správního vyhoštění; dne 19. 11. 2018 stěžovatel byl zadržen Policií ČR poté, co byl společně s dalšími dvěma afghánskými státními příslušníky nalezen v nákladovém prostoru návěsu kamionu v areálu firmy Kondor na adrese Výpavová 1538, Praha 5; nepředložil žádný doklad totožnosti a nebyl schopen prokázat oprávněnost svého pobytu na území schengenského prostoru. Z tohoto důvodu byl stěžovatel zadržen a eskortován na pracoviště OPKPE Praha. Lustrací v příslušných evidencích nebyl k jeho osobě nalezen žádný záznam. Bylo tedy zjištěno, že pobýval na území ČR neoprávněně bez cestovního dokladu a jakéhokoliv oprávnění k

pobytu. Z těchto důvodů s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění; rozhodnutím OPKPE Praha č.j. KRPA-436546-38/ČJ-2018-000022, ze dne 1. 12. 2018 mu bylo uloženo správní vyhoštění na dobu dvou let, a byl zajištěn a umístěn do zařízení pro zajištění cizinců za účelem realizace vyhoštění. Následně dne 4. 12. 2018 podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl pouze své osobní údaje. Žalovaný na základě zjištěných skutečností posoudil podání žádosti stěžovatele jako účelové s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění, přihlédl zejména k tomu, že stěžovatel opakovaně uváděl, že hodlá vycestovat do Francie, kde má přátele a chce tam pracovat; stěžovatel rovněž cestoval pozemní cestou a o mezinárodní ochranu mohl požádat již během cesty v Bulharsku či Srbsku, kde dle své výpovědi pobýval v uprchlickém táboře, nebo na území jiného členského státu Evropské unie, přes který cestoval. Výše označeným rozhodnutím rozhodl žalovaný o zajištění stěžovatele dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť dospěl k závěru, že s ohledem na dosavadní jednání stěžovatele není přijetí zvláštních opatření dostačující; přihlížel rovněž k tomu, že stěžovatel není osobou zranitelnou vyloučenou z aplikace § 46a odst. 1 zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že stěžovatel v žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné důvody, vyloučil žalovaný možnost zamítnutí žádosti ve zkráceném řízení dle § 16 odst. 1 písm. h) zákona o azylu, nelze proto předpokládat vydání rozhodnutí do 30 dnů, proto rozhodl po vyhodnocení předpokládané délky jednotlivých úkonů v řízení o standardním posuzování žádosti stěžovatele o mezinárodní ochranu z hlediska naplnění podmínek dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu o zajištění stěžovatele po dobu 110 dnů, nejdéle do 24. 3. 2019.

[3] V žalobě stěžovatel namítal, že zajištění nebylo důvodné a bylo možné přistoupit k uložení zvláštních opatření.

[4] Krajský soud konstatoval, že žalovaný shromáždil dostatek informací o stěžovatelově pobytové historii na území ČR, skutková zjištění byla dostačující pro závěr, že mírnější opatření nebudou účinná a žalobu zamítl.

[5] V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud obdobně jako žalovaný využitelnost zvláštních opatření posoudil zjevně nesprávně. Žalovaný v napadeném rozhodnutí fakticky zopakoval vlastní vyhodnocení důvodnosti zajištění stěžovatele podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a stejnou argumentací zdůvodnil i nemožnost využití zvláštních opatření. Stěžovatel tvrdí, že v jeho případě nejsou dány závažné důvody domnívat se, že by měl v úmyslu nespolutracovat s žalovaným, a jeho prostý krátkodobý nelegální pobyt na území České republiky nemůže být dostatečným důvodem pro absolutní ztrátu důvěry vůči jeho osobě; na území České republiky se ocitl poprvé, provinil se „pouze“ nelegálním pobytem a nelze konstatovat, že by snad projevil neúctu k právnímu řádu České republiky, natož pak opakovaně.

Odkázal na bod 15 odůvodnění Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2013/33/EU: „Zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v jasně vymezených výjimečných případech stanovených touto směrnicí a v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti, pokud jde o způsob i účel zajištění.“ Tento princip se poté promítne v potřebě primárního využití zvláštních opatření zakotvené v § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něhož „ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření.“ Stěžovatel nezastírá, že skutečně podal žádost o mezinárodní ochranu rovněž v

pokračování

reakci na své zajištění, nelze však pouze z jeho nelegálního vstupu na území schengenského prostoru a několikadenního nelegálního pobytu na území členských států vyvozovat, že by se jednalo o nespolehlivou osobu, u které nelze uvažovat o uložení zvláštních opatření. Nelze opomenout, že stěžovatel ve snaze uniknout z Afghánistánu, kde panuje zcela nesnesitelná bezpečnostní situace a kde jsou fakticky všechny osoby vystaveny hrozbám ze strany Talibanu a dalších povstaleckých skupin, zamířil do Francie, kde disponoval jistým zázemím a známými. Přičemž to, že si jako cílovou zemi, kam se hodlal uchýlit, vybral právě Francii, je zcela pochopitelné, již s ohledem na to, že o této měl informace od svého kamaráda, který zde žil. Poté, co by ovšem po svém zajištění českými správními orgány v rámci zahájení řízení o správním vyhoštění poučen, že jeho jednání je nezákonné a může mít za následek rozhodnutí o správním vyhoštění, dospěl k názoru, že jeho jedinou šancí je požádat o mezinárodní ochranu právě již v České republice. Dále stěžovatel odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu reflektující čl. 15 návratové směrnice, k níž byly členské státy povinny přistoupit nejpozději do 24. 12. 2010. V případě stěžovatele je tedy zřejmé, že jeho pobytová historie svědčí o tom, že svoji současnou žádost o mezinárodní ochranu podal sice sekundárně rovněž z důvodu zamezení realizace správního vyhoštění, avšak neexistují žádné důvody domnívat se, že by nehodlal plnit své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, neboť přinejmenším od podání své žádosti prokázal, že je připraven spolupracovat s příslušnými orgány a že není jeho úmyslem za každou cenu mařit výkon příslušných rozhodnutí. Stěžovatel tedy v současnosti nemá důvod vycestovat z území České republiky, protože tím by zcela minimalizoval své naděje na získání mezinárodní ochrany a citelně by si zkrátil dobu legálního pobytu na území Evropské unie. S ohledem na absenci jakýchkoliv motivů pro maření řízení o udělení mezinárodní ochrany a existenci zcela opačné snahy o prodloužení legálního pobytu, čehož lze dosáhnout pouze řádným plněním povinností v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany, tedy není důvod pochybovat o tom, že by stěžovatel řádně plnil své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu a názor žalovaného i soudu, podle nichž není možné o uložení zvláštního opatření uvažovat, je tak nesprávný. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek a zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti popírá její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci zajištění stěžovatele v ZZC, tak i rozsudek soudu, byly vydány v souladu s právními předpisy. I pro řízení o kasační stížnosti správní orgán odkazuje na správní spis, zejména na vlastní podání a výpovědi, které stěžovatel učinil během správního řízení, a na vydané rozhodnutí. Žalovaný uvedl, že zajištění jmenovaného bylo ukončeno uplynutím lhůty pro zajištění, a to dne 24. 3. 2019. Ve věci žádosti stěžovatele o udělení mezinárodní ochrany správní orgán dne 5. 4. 2019 vydal rozhodnutí, kterým bylo rozhodnuto tak, že se řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje podle § 25 písm. j) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů; toto rozhodnutí bylo z důvodu svévolného odchodu stěžovatele (dne 31. 3. 2019) vyvěšeno, a to dne 8. 4. 2019. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[7] Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných; současně přihlížel k tomu, zda netrpí vadami, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Z postupu stěžovatele, jak vyplynulo ze správního spisu, je zřejmé, že jeho cílem ve skutečnosti není v České republice získat ochranu před pronásledováním, resp. vážnou újmu, nýbrž snaha vyhnout se svému zajištění a vyhoštění, aby mohl dále pokračovat do své cílové země, tedy do Francie; k zabránění vyhoštění využil účelové podání žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by v ní uvedl jakékoli relevantní skutečnosti; zejména jeho výpovědi prokazují, že hodlal dále cestovat do Francie, kde chtěl setrvat a nadále žít. Dle Nejvyššího správního soudu nelze rozumně předpokládat, že by stěžovatel náhle své jednání změnil a setrval na území České republiky a respektoval by zvláštní opatření dle § 47 odst. 1 zákona o azylu, které by mu správní orgán uložil, a to tím spíše, že jeho cílovou zemí je Francie, jak opakovaně výslovně uvedl. Správní orgán proto dospěl k důvodnému závěru, že nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Z jednání výše jmenovaného je tedy patrné, že jeho žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se vyhoštění.

[10] Ustanovení § 46a (důvody zajištění) a § 47 (zvláštní opatření) zákona o azylu transponují do vnitrostátního práva čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále jen „přijímací směrnice“). Tato směrnice na úrovni unijního práva upravila možnost zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu. Částečně se tak stalo v reakci na rozsudek Soudního dvora ze dne 30. 5. 2013, *Arslan*, C - 534/11, v němž Soudní dvůr potvrdil, že návratová směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí) upravující zajištění cizinců se vztahuje pouze na neoprávněně pobývajících cizince, nikoliv na žadatele o mezinárodní ochranu. Zároveň však připustil, že členské státy mohou ponechat cizince v zajištění i po podání žádosti o mezinárodní ochranu, pokud se po individuálním posouzení všech relevantních okolností ukáže, že tato žádost byla podána pouze s cílem pozdržet nebo zmařit výkon rozhodnutí o navrácení a že je pokračování zajištění objektivně nutné k tomu, aby se dotýčný nemohl definitivně vyhnout svému navrácení. Dále Soudní dvůr podotkl, že byť se návratová směrnice v průběhu řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nepoužije, neznamená to, že by se tím definitivně ukončilo řízení o navrácení, které tak může pokračovat v případě, že bude žádost o mezinárodní ochranu zamítnuta. Pokud by členské státy nemohly za výše popsanych podmínek zabránit tomu, aby dotýčný podáním žádosti o mezinárodní ochranu automaticky dosáhl propuštění, byl by tím narušen smysl návratové směrnice, kterým je účinné navrácení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí. Tento závěr respektuje podle Soudního dvora požadavek unijního práva, podle kterého členské státy nesmějí nikoho zajistit pouze proto, že je žadatelem o mezinárodní ochranu (srov. nyní čl. 8 odst. 1 přijímací směrnice). Ponechání žadatele v zajištění totiž nevyplývá z podání žádosti o mezinárodní ochranu, ale z okolností, jež charakterizují individuální chování tohoto žadatele před podáním této žádosti a při něm.

[11] Závěry vyslovené Soudním dvorem v citovaném rozsudku byly následně promítnuty do čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice, podle kterého žadatel může být zajištěn, „*je-li zajištěn v rámci řízení o navrácení podle [návratové směrnice] za účelem*

pokračování

přípravy navrácení nebo výkonu vyhoštění a mohou-li členské státy na základě objektivních kritérií, včetně skutečnosti, že daný žadatel již měl možnost přístupu k azylovému řízení, řádně doložit, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žadatel činí žádost o mezinárodní ochranu pouze proto, aby pozdržel nebo zmařil výkon rozhodnutí o navrácení“. Tento důvod zajištění byl pak transponován do § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, podle kterého *„[m]inisterstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže e) byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve“.* Z uvedených ustanovení zákona o azylu a přijímací směrnice je zřejmé, že důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění.

[12] Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. Skutečnost, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je *„zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu“* Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016 – 35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017 – 31. Tento důvod zajištění tedy nepochybně přesahuje pouhé zabezpečení účasti žadatele o mezinárodní ochranu v řízení o jeho žádosti.

[13] Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Zvláštní opatření lze proto považovat za účinná, pokud lze jimi dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění mírnějšími prostředky - bez fyzického zajištění žadatele. Jinými slovy, ministerstvo má povinnost nezajistit žadatele o mezinárodní ochranu z důvodů vyjmenovaných v § 46 odst. 1, pokud lze téhož účelu dosáhnout mírnějšími prostředky (srov. také čl. 8 odst. 2 přijímací směrnice, podle kterého *„[v] případě nutnosti a na základě individuálního posouzení každého případu mohou členské státy zajistit žadatele, nelze-li účinně uplatnit jiná, mírnější donucovací opatření“*). V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, č. 3559/2017 Sb. NSS, podle kterého *„[m]ožnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního*

orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“ (odst. 32 a 36). Byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná.

[14] Zvláštními opatřeními podle § 47 odst. 1 zákona o azylu mohou být uloženy a) povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) povinnosti osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Uložení povinnosti zdržovat se v pobytovém středisku umožňuje žadateli opustit pobytové středisko na dobu kratší než 24 hodin. Opuštění pobytového střediska na dobu delší než 24 hodin je pak možné na základě povolení ministerstva (viz § 82 odst. 5 zákona o azylu, viz také důvodovou zprávu k novele zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb. s účinností od 18. 12. 2015). V případě uložení této povinnosti nebylo možno s ohledem na pobytovou historii a úmysl stěžovatele cestovat do Francie vyloučit, že by se stěžovatel po odchodu z pobytového střediska již nevrátil a zůstal na území ČR v ilegilitě. K témuž důsledku by mohlo vést uložení povinnosti pouze hlásit se ministerstvu.

[15] Při zvažování zvláštních opatření jako alternativy k důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je namístě zohlednit pobytovou historii žadatele, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění. Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však je třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu č. j. 5 Azs 20/2016 – 38, odst. 36 a 37). Zároveň je třeba nepochybně dbát na to, že zajištění žadatelů by mělo být možné pouze v souladu se zásadou nezbytnosti a přiměřenosti (bod 15 odůvodnění přijímací směrnice).

[16] Nejvyšší správní soud považuje výše popsané skutečnosti vyplývající ze správního spisu za relevantní pro úvahu, zda by byla zvláštní opatření dostatečně účinná. Vzhledem k dosavadnímu počínání stěžovatele existovaly oprávněné důvody se domnívat, že by v pobytovém středisku nevyčkal do doby skončení řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, ale uchýlil se opět ke skrývání se před orgány veřejné moci a neoprávněnému pobytu či pokusu vycestovat do Francie.

[17] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalovaný se s možností uložení zvláštních opatření stěžovateli vypořádal v mezích zákona dostatečně a jeho úvahy netrpěly žádnými zavádějícími závěry či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy, včetně stěžovatelovy pobytové historie na území ČR, a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Krajský soud proto nepochybil, shledal-li rozhodnutí žalovaného v souladu se zákonem a žalobu zamítl.

[18] Nejvyšší správní soud neshledal kasační námitky stěžovatele důvodné, proto kasační stížnosti dle § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

pokračování

[19] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalovaný, kterému by dle úspěchu náhrada nákladů řízení náležela, žádné náklady přesahující jeho správní činnost nevynaložil, soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

[20] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven pro řízení o žalobě advokát, dle § 35 odst. 10 s. ř. s. zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přiznal ustanovenému advokátovi odměnu ve výši 4114 Kč, jež se skládá z odměny za úkon právní služby spočívající v sepisu podání ve věci samé (doplnění kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu; odměna za jeden úkon právní služby činí podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu 3100 Kč, a dále paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za úkon právní služby 300 Kč; vzhledem k tomu, že advokát je plátcem DPH, zvyšuje se částka 3400 Kč o tuto daň ve výši 714 Kč. Celkem náleží ustanovenému advokátovi odměna ve výši 4114 Kč; tato mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. září 2019

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu